

Книгата на Даниил — номер двеста

Пророческо разгръщане: Второто събиране и неговото значение в адвентната есхатология

Jeff Pippenger

2024-05-05

Разглеждаме пророческия период, представен като второто събиране, което е посочено от пророк Исаия, а впоследствие и от сестра Уайт.

И в оня ден ще има корен Иесеев, който ще стои за знаме на народите; към него ще прибягват езичниците, и покоят му ще бъде славен. И ще стане в оня ден, че Господ отново, за втори път, ще простре ръката Си, за да възвърне остатъка от Своя народ, който ще е останал, от Асирия, и от Египет, и от Патрос, и от Хус, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови. И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгонените от Израил, и ще събере разпръснатите от Юда от четирите краища на земята. И завистта на Ефрем ще се махне, и противниците на Юда ще бъдат отсечени: Ефрем не ще завижда на Юда, и Юда не ще притеснява Ефрем. Исаия 11:10–13.

Когато Божият народ от последните дни бъде събран втори път, сред тези ученици настъпва единение, което бе представено от десетте дни, предшестващи Петдесетница, и за което Исаия говори като за време, когато „и завистта на Ефрем ще изчезне, и противниците на Юда ще бъдат отсечени; Ефрем няма да завижда на Юда, и Юда няма да притеснява Ефрем.“

„Изпитания ще дойдат върху Божия народ и плевелите ще бъдат отделени от житото. Но нека Ефрем вече не завижда на Юда, и Юда вече няма да притеснява Ефрем. Добри, нежни, състрадателни думи ще потичат от осветени сърца и устни. От съществено значение е да бъдем единни, и ако всички търсим кротостта и смирението на Христос, ще имаме ума на Христос и ще има единство на духа.“ Review and Herald, March 19, 1895.

Обединението е елемент от делото, което Христос извършва, когато събира сто четиридесет и четирите хиляди втори път. Това единство бе представено от десетте дни, водещи към Петдесетница, и от шестте дни на лагерното събрание в Ексетър, и би могло да бъде осъществено от 1856 до 1863 г., ако онези, които бяха преживели голямото разочарование на 22 октомври 1844 г., не бяха се отклонили от пътя си.

„Но в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си. Появиха се разногласия и разделения.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се бе обединило около Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна би била нашата история!“

„Не беше Божията воля идването на Христос да бъде така забавено. Бог не бе определил Неговият народ, Израил, да се скита четиридесет години в пустинята. Той обеща да ги

въведе непосредствено в ханаанската земя и да ги утвърди там като свят, здрав и щастлив народ. Но онези, на които това първо бе благовестено, не влязоха „поради неверие“ (Евреи 3:19). Сърцата им бяха изпълнени с ропот, бунт и омраза и Той не можеше да изпълни Своя завет с тях.

„В продължение на четиридесет години неверието, ропотът и бунтът не допускаха древния Израил в ханаанската земя. Същите грехове са забавили влизането на съвременния Израил в небесния Ханаан. И в двата случая обещанията на Бога не бяха виновни. Именно неверието, светолубието, неосвещението и раздорите сред изповядващия се за Господен народ ни задържаха толкова години в този свят на грях и скръб.“ Избрани вести, книга 1, 68, 69.

Слизането на втория ангел обозначи едно разпръскване при първото разочарование, което постави началото на времето на забавянето, а след това доведе до период от шест дни на лагерното събрание в Ексетър, където единството върху вестта бе постигнато в навечерието на изливането на Светия Дух във вестта на Среднощния вик при завършека на събирането.

Слизането на третия ангел на 22 октомври 1844 г. обозначи едно разпръскване при голямото разочарование и въведе период на поучение, когато истините, свързани с Пресветото място, бяха разкрити на Божия народ. До 1849 г. Господ простираше ръката Си, за да събере народа Си за втори път, а до 1851 г. беше представяна картата от 1850 г. Тази карта представляше основополагащата вест — именно вестта, която трябваше да бъде издигната пред света като знаме.

Второто събиране на учениците от Христос започна непосредствено при Неговото слизание, а събирането на онези в Ексетър започна през периода на времето на изчакване. В историята на бунта от 1863 г. второто събиране започна най-малко пет години след началото на образователния процес, който започна, когато светлината за светилището бе открита през 1844 г. През 1848 г. тогава ислямът разгневяваше народите. Второто събиране е представено като постепенно дело, което се осъществява чрез настъпването на десетте дни, които предшестваха Петдесетница, а също и чрез шестте дни на лагерното събрание в Ексетър, и е трябвало да бъде завършено до 1856 г.

Делото по събирането на Неговия народ втори път е заключителното дело на третия ангел и се извършва от ръката на Христос.

И когато настъпи съботният ден, Той започна да поучава в синагогата; и мнозина, като Го слушаха, се удивяваха, казвайки: Откъде има Този това? И каква е тази мъдрост, която Му е дадена, та дори и такива велики дела се извършват чрез ръцете Му? Марк 6:2.

Разпръскването, което настъпва, когато божественият символ слиза, поставя началото на изпитателен процес, който в крайна сметка разкрива две категории поклонници и по този начин очиства храма.

Лопатата Му е в ръката Му; и Той ще очисти добре хармана Си, и ще събере житото Си в житницата; а плявата ще изгори с неугасим огън. Матей 3:12.

В онзи период Божият народ трябва да вземе вестта от ръката на ангела и да я изяде.

И видях друг силен ангел да слиза от небето, облечен в облак; и дъга имаше над главата му, и лицето му беше като слънцето, и нозете му като огнени стълбове; и в ръката си държеше една малка разгърната книжка; и постави десния си крак върху морето, а левия — върху земята. Откровение 10:1, 2.

При идването на втория ангел на 19 април 1844 г. Божият народ беше разпръснат. Първоначално те бяха събрани с изпълнението на пророчеството от Откровение, глава девета, стих петнадесети, на 11 август 1840 г., но Господ бе задържал ръката Си над една грешка в изчисляването на някои от числата върху картата.

„Видях, че картата от 1843 година беше направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше; че ръката Му беше над тях и прикри една грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ Early Writings, 74.

Отдръпването на Неговата ръка позволи на Самуил Сноу да определи правилната дата за видението, което се забави.

„Тези верни, разочаровани хора, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново те бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 година и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди приключват през 1843 година, доказваха, че те завършват през 1844 година.“ Ранни писания, 237.

Историята на първия и втория ангел съдържа редица от ориентири, свързани с ръката на Христос. Когато Той слезе на 11 август 1840 г. и на 19 април 1844 г., в ръката Си носеше вест. Неговата ръка направляваше изработването и публикуването на картата от 1843 г. през май 1842 г. Неговата ръка запечата една грешка в числата на картата. След разпръсването след онова първо разочарование Йеремия седеше сам поради ръката на Христос. Тогава Той оттегли ръката Си и така разпечата вестта на Среднощния вик. Действието на протягането на ръката Му, за да събере народа Си втори път, се извършваше от първото разочарование до лагерното събрание в Ексетър, както учениците в крайна сметка бяха събрани заедно в Ерусалим за десет дни преди изливането на Светия Дух. При идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. Господ издигна ръката Си.

И ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, вдигна ръката си към небето и се закле в Онзи, Който живее във вечни векове, Който е създал небето и онова, което е в него, и земята и онова, което е на нея, и морето и онова, което е в него, че не ще има вече време. Откровение 10:5, 6.

От първото събрание на 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. историята на първия и втория ангел е отбелязана от ръката на Христос. На 22 октомври 1844 г. третият ангел слезе и малкото милеритско стадо бе разпръснато от Великото разочарование. На тази дата Христос издигна ръката Си към небето и се закле, че време вече няма да има.

Второто събиране в историята от 1844 до 1863 г. започна с това, че Христос издигна ръката Си, като същевременно държеше в ръката Си вест, която трябваше да бъде изядена. След това, през 1849 г., Той простря ръката Си втори път, за да събере разпръснатия Си народ. Този народ бе събран чрез вестта на Среднощния вик и бе разпръснат, когато предсказаното събитие не се случи. На лагерното събрание в Ексетър Христос събра стадото Си и го обедини върху вестта, както бе сторил през десетте дни, предшествващи Петдесетница. Филадельфийските милерити напуснаха лагерното събрание в Ексетър и повториха Петдесетница. През 1856 г. Христос бе извън движението, което бе преминало в Лаодикия, защото Христос стои вън от сърцето на лаодикиеца и хлопа, търсейки вход.

Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. Откровение 3:20.

През 1856 г. ръката на Христос хлопа на лаодикийското милеритско движение, но без успех. През 1849 г., седем години по-рано, Той бе започнал да събира народа Си втори път, но съмнението и несигурността спряха филадельфийското движение.

„Ако адвентистите, след голямото разочарование през 1844 година, бяха останали твърди във вярата си и бяха продължили единно да следват разкриващото се Божие провидение, приемайки вестта на третия ангел и прогласявайки я на света в силата на Светия Дух, те щяха да видят Божието спасение, Господ щеше да действа мощно чрез техните усилия, делото щеше да бъде завършено и Христос досега би дошъл, за да приеме Своя народ към наградата му. Но в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се беше обединило върху Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна би била нашата история!“ Евангелизъм, 695.

На 11 септември 2001 г. Христос събра Своя народ на последните дни, който впоследствие бе разпръснат на 18 юли 2020 г. На 11 септември 2001 г. онези, които бяха събрани, взеха скритата книжка от ръката на Христос и я изядоха. На 18 юли 2020 г. те отхвърлиха заповедта, представена чрез Неговата издигната ръка, която показваше, че „време вече няма да има“.

Филадельфийските милерити не проявиха никакъв бунт в своето погрешно предсказание за 1843 г., защото постъпваха според цялата светлина, която Господ беше открил; но на 18 юли 2020 г. лаодикийците от движението на третия ангел се разбунтуваха против светлината, свързана с Неговата ръка. След 1844 г. филадельфийското движение на първия ангел „в периода на съмнение и несигурност“ „се отказа от вярата си“ и стана лаодикийско.

1856 представлява онази преходна точка, която е прообраз на преходна точка за Божия народ в последните дни.

Някъде в рамките на седемте години между 1849 и 1856 г. филаделфийското милеритско движение се противопостави на ръката на Господа, която се простираше, за да събере Своя народ втори път, и обещанието беше, че тогава Той щеше да извърши повече, отколкото беше извършил в миналото.

„На 23 септември Господ ми показва, че е прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. Във времето на разпръсването Израил беше поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже народа Си. В разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха съвсем малко въздействие, постигаха твърде малко или нищо; но в събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере народа Си, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамът който и да било да се позовава на разпръсването като на пример, който да ни ръководи сега в събирането; защото, ако Бог не върши за нас сега повече, отколкото вършеше тогава, Израил никога не би бил събран. Също тъй необходимо е истината да бъде публикувана във вестник, както и да бъде проповядвана.“ Review and Herald, November 1, 1850.

Очевидно е, че Господ се опита да придвижи делото Си напред в единство, но единството явно се бе разпаднало и „в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си“. The Present Truth (по-късно Review and Herald) започна да се издава през 1849 г., а до 1851 г. таблицата от 1850 г. беше вече на разположение, но до 1856 г. вестта за „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава бе оставена незавършена. Вестта, която беше разпечатана на 22 октомври 1844 г., настъпи, когато времевите пророчества за две хиляди и триста години и за две хиляди петстотин и двадесет години приключиха.

Съботата беше учението, което блестеше над другите учения по онова време, и в продължение на дванадесет години един процес на изпитване напредваше, докато през 1856 г. не настъпи последното изпитание. Това изпитание беше относно съботната почивка за земята и то беляза края на един процес на изпитване, започнал със съботната почивка за човека. Периодът на изпитване носеше подписа на Алфа и Омега. 1856 г. също така представляваше увеличение на познанието върху първата основополагаща истина, открита от Милър, така че и на това равнище той притежаваше подписа на Алфа и Омега. Истината за съботата, като знака на Божия осветен народ, беше представена като затръбяването на седмата тръба, когато тайната на Христос в вярващия, надеждата на славата, се изпълнява. „Седемте времена“ бяха представени чрез юбилейната тръба, която трябваше да бъде затръбена в Деня на умилостивението.

Седемте години от 1856 до 1863 представяха десетте дни в Йерусалим за учениците и шестте дни на лагерното събрание в Екзетър за филаделфийските милерити; но, уви, този период се превърна в илюстрация на онези, които отказват да следват Господа, както Той ги

води през преходния период. Историята на първия и втория ангел, която е историческият период на седемте гръма, разкрива Господа, Който простира ръката Си, за да събере народа Си втори път от 19 април 1844 г., и тя илюстрира отклик на послушание, когато мъдрите последваха Христос в Пресвятото място.

Историята на първия Кадис, която е историята на третия ангел от 1844 до 1863 година, показва как Господ отново простира ръката Си, за да събере народа Си втори път; но в тази история се проявява бунт. Сега, за трети път, още от юли 2023 година, Господ отново простира ръката Си, за да събере народа Си втори път, и те ще изпълнят втория Кадис като послушни филиделфийци, защото подписът на истината определя трите пъти като начало и край, представляващи послушни филиделфийци, а средният пример — непослушни лаодикийци.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Ще се вслушат ли църквите в Лаодикийската вест? Ще се покаят ли, или, въпреки че на света се прогласява най-тържествената вест на истината — вестта на третия ангел, ще продължат в греха? Това е последната вест на милост, последното предупреждение към един паднал свят. Ако Божията църква стане хладка, тя не стои в Божие благоволение повече, отколкото църквите, представени като паднали и станали жилище на бесове, свърталище на всеки нечист дух и клетка на всяка нечиста и омразна птица. Онези, които са имали възможности да чуят и приемат истината и които са се присъединили към Църквата на адвентистите от седмия ден, наричайки себе си Божия народ, който пази заповедите, и въпреки това не притежават повече жизненост и посвещение на Бога, отколкото номиналните църкви, ще понесат Божиите язви също така сигурно, както и църквите, които се противопоставят на Божия закон. Само онези, които са осветени чрез истината, ще съставят царското семейство в небесните обиталища, които Христос отиде да приготви за онези, които Го любят и пазят Неговите заповеди.

„Който казва: Познавам Го, а не пази Неговите заповеди, лъжец е, и истината не е в него“ [1 Йоан 2:4]. Това включва всички, които претендират, че имат познание за Бога и пазят Неговите заповеди, но не проявяват това чрез добри дела. Те ще получат според делата си. „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; който съгрешава, нито Го е виждал, нито Го е познал“ [1 Йоан 3:6]. Това е отправено към всички църковни членове, включително към членовете на църквите на адвентистите от седмия ден. „Дечица, никой да не ви мами: който върши правда, праведен е, както Той е праведен. Който върши грях, от дявола е; защото дяволът съгрешава отначало. За това се яви Божият Син — за да разруши делата на дявола. Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговото семе пребъдва в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога. По това се познават Божиите чедра и децата на дявола: всеки, който не върши правда, не е от Бога, както и онзи, който не люби брата си“ [1 Йоан 3:7–10].

„Всички, които претендират, че са адвентисти, пазещи съботата, и въпреки това продължават в грях, са лъжци в Божиите очи. Техният греховен път противодейства на Божието дело. Те въвеждат и други в грях. Към всеки член на нашите църкви идва

словото от Бога: „И правете прави пътеки за нозете си, за да не се отклони куцото, а по-скоро да оздравее. Търсете мир с всички човеци и онова освещение, без което никой няма да види Господа; и внимавайте да не би някой да отпадне от Божията благодат; да не би да израсне някой горчив корен и да ви смуцава, и мнозина да се осквернят чрез него; да не би да има някой блудник или нечестивец като Исав, който за едно ядене продаде първородството си. Защото знаете как и после, когато поиска да наследи благословието, беше отхвърлен; понеже не намери място за покаяние, макар и да го търси усърдно със сълзи“ [Евреи 12:13–17].“

„Това се отнася за мнозина, които твърдят, че вярват в истината. Вместо да се откажат от своите похотливи практики, те дръзват да продължават по погрешен път на възпитание под измамната софистика на Сатана. Грехът не се разпознава като греховен. Самата им съвест е осквернена, сърцата им са покварени, дори мислите им са непрестанно развратени. Сатана ги използва като примамки, за да въвлече души в нечисти практики, които оскверняват цялото същество. „Оня, който е презрял Моисеевия закон [който беше Божият закон], умира без милост при показанията на двама или трима свидетели; а колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син, и е счел за скверна кръвта на завета, чрез която е бил осветен, и е оскърбил Духа на благодатта? Защото познаваме Онзи, Който е казал: „На Мене принадлежи възмездие, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И пак: „Господ ще съди людете Си.“ Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог“ [Евреи 10:28–31].“

Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.